

[Socialministeren]

digheder, der, når vi ser på de almene tilbud, har opgaverne og ansvaret. Dette betyder for de opgavers vedkommende, der efter principperne for udlægningen indholdsmæssigt hører under den sociale lovgivning, at det er kommunernes sociale udvalg og, hvis det drejer sig om specialbistanden, amtskommunens social- og sundhedsudvalg, der skal sørge for, at der ydes den enkelte handicappede den bistand, der er behov for. Her vil jeg dog gøre den bemærkning, at der er visse opgaver, der er af en så speciel karakter, at de fortsat bør bevares i statslig regie. Dette er baggrunden for, at f. eks. Kennedy-instituttet foreslås videreført med staten som driftsherre.

At der er en fordeling af opgaverne mellem kommuner og amtskommuner, alt afhængigt af, om der er tale om almene eller mere specielle hjælpeforanstaltninger set i relation til, hvilke personer eller grupper af personer en hjælpeforanstaltning stilles til rådighed for, svarer helt til de principper for opgavefordelingen mellem kommuner og amtskommuner, der i øvrigt er lagt til grund ved udlægning af opgaver fra statslig regie.

At ansvaret for de mere specielle foranstaltninger placeres hos amtskommunen, indebærer, når det drejer sig om særforsorgens udlægning, derfor også, at det må være amtskommunerne, der som altovervejende hovedregel får ansvaret for, at de eksisterende hjælpeforanstaltninger over for særforsorgens klienter videreføres, og dermed ansvaret for at sikre, at det eksisterende serviceniveau ikke forringes – det andet hovedhensyn bag disse lovforslag.

Dette tilgodeses i forslaget til udlægningsloven ved, at den enkelte særforsorgsinstitution overføres til den amtskommune, i hvilken institutionen er beliggende, og for de selvejende institutioners vedkommende ved, at beliggenhedsamtskommunen forpligtes til at indgå overenskomst om fortsat benyttelse af den selvejende institution.

Det opnås endvidere ved, at det sikres, at de amtskommuner, som ikke selv får overført institutioner, kan opfylde deres forpligtelser med hensyn til institutionstilbud gennem lovforslagets § 6 om institutionernes dækningsområde, hvorefter de institutioner, der overføres, skal modtage klienter fra det område, som institutionen dækkede inden udlægningen.

Det opnås også ved den generelle bestemmelse om udbygningsplaner i udlægningslovforslagets § 7, hvorefter de udbygningsplaner for den samlede særforsorg, der skal udsendes inden den foreslåede udlægningsdato, 1. januar 1980, er bindende for amtskommunerne i de første 5 år efter udlægningen, således at ændringer i disse udbygningsplaner i denne periode kræver særlig godkendelse.

Den fremtidige planlægning vil i øvrigt ske ved, at planerne indgår i de udbygningsplaner, amtskommunerne skal udarbejde efter den sociale styrelseslov, skolestyrelsesloven og amtets sygehusplaner.

Til opretholdelse af serviceniveauet er det desuden sikret, at alt personale ansat ved særforsorgens institutioner får tilbud om fortsat ansættelse efter udlægningen. Lovforslaget tager ganske vist kun direkte sigte på det egentlige statstjenestemandspersonale, således som det har været tilfældet ved tidligere opgaveoverførsler fra statslig regie, men der er fra repræsentanterne for de kommende arbejdsgivere – kommuner og amtskommuner – givet tilsagn om, at samtlige medarbejdere vil få tilbudt fortsat ansættelse.

Endelig sikres serviceniveauets opretholdelse økonomisk derved, at kommunerne og amtskommunerne, som efter udlægningen skal afholde udgifterne til bistanden til klienterne, gennem de generelle tilskud får kompensation for merudgifterne svarende til statens besparelse ved udlægningen.

De opgaver, der efter særforsorgens udlægning skal løses inden for rammerne af den sociale lovgivning, indeholdes i forslag til lov om ændring af lov om social bistand.

Med ændringsforslaget til bistandsloven pålægges der amtskommunerne forskellige opgaver, og det præciseres, hvilke forpligtelser amtskommunerne vil få med hensyn til specialbistand til personer med vidtgående fysiske eller psykiske handicap – et udtryk, der omfatter samtlige de af særforsorgen i dag omfattede klientgrupper.

Beskrivelsen af statens forpligtelser over for særforsorgens klienter i dag findes i bistandslovens § 117, hvor det er anført, at klienterne modtager behandling, undervisning, oplæring og beskæftigelse samt særlig pleje og bistand på særforsorgens institutioner.

Jeg vil gerne her understrege, at der ikke sker nogen indskrænkninger i forpligtelsernes omfang, fordi disse overføres. Forpligtel-